

KHUYÊN ÔNG TRUYỀN-ĐẠO THANH-NIÊN

TRUƯỚC hết, hãy biết chính mình được Chúa cứu. Hãy biết chắc Chúa kêu-gọi. Hãy chuyên tâm làm một chức-vụ mà thôi. Hãy tìm sự dự-bị tốt nhất.

Chuyên tâm học-tập, tìm-tôi.— Nhiều ý khác nhau là đồ gia-vị của bài giảng. Nếu ông không trừ sẵn tài-liệu, thì bài giảng sẽ vô-ích vì thiếu nhiều ý. Nếu trí-não ông không chứa đầy tri-thức thiêng-liêng, thì ông sẽ «như đồng kêu lên hay là chấp-chừa vang tiếng» (I Cô 13: 1). Ai chẳng chịu tra-xem, học-hỏi, mà lại mong Chúa ban cho mình lời-lẽ thiêng-liêng, khôn-sáng, ắt sẽ nói lạt-lẽo, bá-vơ.

Thuở xưa có nhiều người truyền-đạo vô-học mà cũng được kết-quả tốt-tươi. Nhưng ông chớ vì đó mà không chịu học-tập. Ngày nay khác ngày xưa. Người ta chẳng những nghe giảng, song còn bắt-bẻ, hỏi-hạn. Ngày nay nền giáo-dục bình-dân, khoa-học và triết-học hay phản-đối với sự khả-thị của Đức Chúa Trời. Nào những vậy thôi, nhiều tín-đồ có học-thức bằng ông và hơn ông nữa, nên ông đáng phải cố công học-tập cho tấn-lới, thì mới dạy-đỗ họ được.

Mắt xanh tìm bạn trăm năm.— Nếu ông chưa có vợ, thì hãy tìm một người bạn trăm năm xứng-hiệp với chức-vụ mình, và cũng có thể giúp mình đạt tới bậc đạo-đức cao tốt. Đừng bối-rối vì thấy một cô thiếu-nữ bạn áo sặc-sỡ; đừng ham-chuộng điệu-bộ đong-dảnh của một tiểu-thư có dong-nhan diễm-lệ. Đừng dễ duyên-sắc giả-dối do sự khéo diễm-trang lừa-gạt mình. Sự diễm-trang của «tâm-thần dịu-dàng im-lặng» (I Phiê 3: 4) sẽ chẳng hề mất duyên-sắc.

Việc nhỏ là mẹ việc lớn.— Chớ coi khinh thời-kỳ mình phải làm việc nhỏ. Khi đã sẵn-sàng, hãy bắt tay làm việc. Hãy vui lòng nhận chi-hội mà người ta giao cho mình. Nếu ông

muốn có một chi-hội lớn, thì hãy làm cho chi-hội nhỏ lớn thêm. Hết sức làm việc, đó là phương-pháp tốt nhất để ra khỏi địa-vị thấp-kém. Đừng chọn chi-hội lớn nhất. Nếu ông được phép chọn một trong hai chi-hội, hãy nhận chi-hội nhỏ. Nếu ông nhận chi-hội lớn, thì chi-hội nhỏ không muốn mời ông; nhưng nếu ông được kết-quả trong chi-hội nhỏ, thì chi-hội lớn sẽ muốn mời ông.

Đừng suy-gẫm về sự lằm-lạc vô-tội của mình. Hãy thêm sự đó vào kho hiểu-biết và từng-trải của mình, rồi cứ tiến bước. Ai không hề lằm-lạc, ắt không hề làm được việc gì. Khi nào lớn lên về phần thiêng-liêng, ông chắc sẽ không lằm-lạc nữa.

Phương - thức giảng - dạy hội - chúng.— Trong buổi nhóm-họp, đừng cho người ta ăn cơm, ăn cám, nhưng hãy cho họ ăn cơm. Cũng chớ để họ ăn cơm lạt, nhưng hãy cho họ món ăn và món tráng miệng. Phải tìm dịp-tiện đi nghe người khác giảng. Tẩn-sĩ Holmes nói rằng: «Một viên truyền-đạo buồn-tẻ giảng suốt ba mươi năm và chẳng nghe một người nào khác giảng, ắt sẽ chết như người ngoại-đạo, vì thiếu ân-diễn của Tin-Lành Đấng Christ.»

Đừng khi nào làm việc không hết sức. Trong ngày Chúa-nhứt trời mưa, nếu ông giảng một bài buồn-tẻ chẳng hay-ho gì, ắt thánh-giả đã bị ướt sẽ sanh ra chán lắt. Thánh-giả ít và bài giảng hay, cả hai sẽ giúp cho tình-hình được tốt-đẹp hơn. Đức Chúa Jê-sus giảng một bài lạ-lùng hơn hết cho một người đơn-bà ở bên cạnh giảng (Gi. 4:). Đối với những sở-năng lạ-lùng hơn hết của ông, công-việc của Đức Chúa Trời chẳng bao giờ là nhỏ quá.

Đừng chữa mình. Nếu ông khan tiếng, thì tự-nhiên thánh-giả sẽ biết. Nếu ông thú thực rằng mình không

sửa-soạn kỹ-càng bài giảng, thì sự đó chẳng giúp-đỡ ông chút nào. Đừng hung-hăng, nhưng hãy có nghị-lực; đừng đi qua đi lại trên tòa giảng mà quát-tháo, nhưng hãy được Đức Thánh-Linh soi sáng. Hãy nghiêm-trang, nhưng chớ làm bộ sốt-sắng. Không phải hơi ở trong còi, nhưng là hơi ở trong ống thụt (*cylindre*) làm cho toa dầu kéo đoàn xe-lửa đi. Chớ gắng sức nói mãi để làm cho bài giảng dở hóa ra hay.

Đừng quở-trách ai trong khi ông cất tiếng cầu-nguyện ở giữa hội-chúng. Làm như vậy thì hèn-nhát lắm! Đương lúc giảng, chớ gián-tiếp gây chuyện cùng ai, e rằng ông không thoát khỏi kết-quả của sự đó. Đừng lợi-dụng địa-vị mình trên tòa giảng để nói về người nào những điều mà mình không muốn, hoặc không dám nói riêng với người ấy, hoặc để kéo cử-tọa vào một việc thuộc riêng về ban trị-sự. Lễ-phép và đạo Tin-Lành phải hòa-hiệp cùng nhau mới được.

Đối với bầy chiên của mình.— Chớ xao-lãng bầy chiên của mình. Hãy biết tánh cũng như biết tên của mỗi tín-đồ. Hãy triu-mến họ và để ý đến công-việc của họ, thì họ sẽ để ý đến ông và các bài giảng của ông. Chớ phô-bày những vết thương của ông. Hãy che-giấu đi. Hãy hết sức bịt tai đừng nghe lời chê-trách. Hãy sợ Đức Chúa Trời mà thôi, chớ đừng sợ tín-

đồ. Đừng cho ai mượn tiền, vì đó chính là phương-pháp linh-nghiệm hơn hết để khiến người mắc nợ ghét mình. Đương khi giảng, chớ ăn mày một cách gián-tiếp bởi kể ra những sự rủi-rủ, thiếu-thốn của mình. Ông là con của Vua Cao-cả, nên hãy ăn-ở xứng-hiệp với quyền-tước ấy.

Chớ khoe-khoang bất luận phần nào của công-việc mình, vì tưởng rằng phần đó sẽ che-đậy những bần-phận khác mà mình xao-lãng. Chớ bỏ qua kẻ nghèo. Hãy tỏ cho tín-đồ biết rằng mình yêu-mến họ, chớ không yêu-mến túi bạc của họ. Ông có thể làm việc gì cho chi-hội mình, thì hãy làm đi, chớ đừng nghĩ rằng việc đó sẽ có ích hay có hại cho mình. Nếu ông hết sức làm việc, thì tín-đồ sẽ triu-mến ông, và muốn ông ở trong chi-hội họ lâu-dài. Nếu có ai mời mình làm việc gì, thì hãy làm việc ấy mà thôi, chớ đừng ham xen vào việc không thuộc về mình.

Đối với nơi mình làm việc.— Đừng nói xấu và cũng đừng nghe ai nói xấu người giảng trước mình. Những ai đối-đãi người giảng trước đó tử-tế ắt sẽ kết bạn thân nhưt với mình. Chớ nói vô-phép về tỉnh hoặc làng, hoặc xứ mà mình đương thi-hành chức-vụ. Hãy nhận thấy những sự tốt-đẹp của nơi ấy, chớ đừng đả-động đến những sự bất-toàn của nơi ấy.—*The Wesleyan Methodist.*

THẾ-GIAN CÓ MẤY THỨ ĐẠO ?

(Tiếp theo trang 197)

Christ sẽ lấy công-đức dư-dật của Ngài dành sẵn mà cho ta để đền-bù sự thiếu-thốn ấy, đến đổi nhờ đó Đức Chúa Trời có thể kể ta là công-bình trọn-vẹn cũng như chính mình Con Ngài là trọn-vẹn vậy. «Vả, ấy là nhờ ân-điền, bởi đức-tin mà anh em được cứu, đều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự BAN CHO của Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình» (Êph. 2: 8-9).

Khi đã được xưng công-bình và được cứu rồi, chúng ta mới có thể làm lành theo ý-muốn Đức Chúa Trời, và những việc lành sau này mới có giá-trị và chắc-chắn, như cái nhà xây trên vầng đá không hề rung-động.

Nguyện Chúa soi sáng cho quý ông bà để biết cái đạo chắc-chắn được cứu, và nhưt-định tin theo Đức Chúa Jê-sus hôm nay, chớ trễ-nãi mà mất dịp thì ồng lòng lắm !